

KHO NG L NG CU C Đ I

Đôi đôi u c m nh n qua h i thi sáng tác truyện ng n tu i h c trò NH: 2017- 2018

Nh ng đ ng nét lo ng ngo n in hình trên trang gi y, nh ng chu i dài kí t vô h n mà ng i đ i gi i là con ch nh vô tình đ p vào m t ng i xem, soi vào h n ng i đ c khi n gi t n c m t r i, khi n trái tim nh y lo n mu n phá toang l ng ng c b c phá ra bên ngoài mà la toáng lên:

Chao ôi s đ i! Còn có bi t bao là kho ng l ng.

Tôi ng m bút ng i nghe ti ng g i c a loài chim, nó th t th u kêu vang: Ai là b nó? Nó h i, đ u ch m h i mang theo su t c cu c đ i mà ch ng ai đ a ra m t l i gi i đ p. B nó là ai? Ai là ng i đã cho ra đ a con l c loài “vô th a nh n”. Đau l m ch ! Bu n l m ch ! Nó c ao đ c m t l n có bàn tay c a B đ t nó đi, xoa đ u nó m i khi nó tan tr ng. B n bè nó đ c đón, đ c đ a, còn nó thui th i m t mình. Nó bu n, nó t i, nó m c c m t i v i đ i vì không có B . Lá th còn h n in trong v , nó mu n g i lâu r i, nh ng bi t g i cho ai? Ai là B nó? Chao ôi s đ i. (Th g i B - Tr n Th Th o Nguyên, 12/5)

R i l ng l ng có m t ng i đàn ông lo ng cho ng b b n tr coi khinh, xem th ng nh m t ng i m t trí ch ng bi t đi đâu ch quanh qu n c ng tr ng su t th ng này qua th ng khác. Lão đói, lão rách, lão s u đau, hai hàm răng tr ng mu t luôn c i v i h c trò nh ng l i cũng hay khóc khi h c trò đi v ng. Có ai bi t đâu r ng, đó l i là ng i B tìm con. Tìm con trong m , tìm con trong ni m hoài v ng. Con gái c a lão đã m t r i, m t tại n n giao thông đã c p đi sinh m ng cu c đ i c a m t cô gái tr , tu i m i đ trắng tròn. Đau quá lão th t th u tìm con. (Ng i cha vô danh và món quà vô giá – Đ Th Ánh Nga, 10/1)

M t đ a tr tìm cha, m t ng i cha tìm con. Hai tác ph m, hai ngh ch c nh cu c đ i làm trái tim b n đ c xa g n ít ra cũng m t l n đau nhói. Có ng i cha vô tình tr n tránh m t ng i con, l i có ng i cha đau kh b i tình khi nghe tin con m t. S đ i sao còn bao n i trái ngang.

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 21 Tháng 11 2017 07:17 -

Độc mãi, sống mãi trong lòng chính tôi, tôi nghe đâu câu mà thầy mình không chán. Đôi lúc muốn thay đổi nhan đề cho qua tác giả mà lòng thanh thản vui mừng như vừa mới viết được trang văn. Nhưng câu tri âm của văn chương không giống như nết nết – trai, không phân biệt giàu – nghèo, sang – hèn, lớn – nhỏ. Độc là thích, cảm là mê.

Tôi muốn viết nhiều hơn, muốn khuyến khích học sinh viết gì các học trò thân thiết của chúng tôi đã viết. Nhưng thời gian viết mà không thể thay đổi tình nguyện, tôi đành dành lại một khoảng trống để tri âm.

Cảm ơn các em, cảm ơn các nhà văn sĩ không chuyên, các nhà văn của một lần đưa tên lên mặt báo, nhưng đã đưa tôi trong chúng tôi rất nhiều lần suy tư. Vẫn các em viết ra là nỗi lòng của các em đó. Ai nói rằng học trò thời này vô cảm, hãy để học sinh viết để biết có vô cảm hay không? Không! Các em biết yêu thương học sinh con người đáng khâm, biết căm ghét học sinh thù học kẻ uy quyền bợ đỡ của học sinh thời đại dân. Nào đâu vô cảm như người lớn cứ đi suy nghĩ ra để bài “bệnh vô cảm” áp đặt cho học sinh viết như người đi đâu đó bắt phải theo.

Việc gán bút cân đo đong phán cho cái gọi là nhút nhát thì là nhút nhát tâm của người làm ban giám khảo. Thôi cũng đành. Xin quý độc giả, tác giả hiểu cho rằng giới trẻ thời nay, lòng tri âm mới là vô hạn. Độc giả sẽ là người tham gia và trao gửi cho văn chương.

Lần nữa xin cảm ơn các em, cảm ơn tất cả chúng ta, nhưng người đã làm cho tâm hồn sống động, cho giới trẻ một tình yêu biết gì đến khổ đau trong.

Chúc cho học sinh năm sau được mùa học sinh học sinh năm trước, chúc trang văn tuổi học trò mãi mãi là sân chơi của tình yêu, của những người biết quý trọng con tim.

20/11/2017.